

Kevättä kynttelistä

Uudeksi normaaliksi on tullut osallistua jumalanpalvelukseen radion tai netin välityksellä. Olen viettänyt monta liikuttavaa hetkeä radion ääressä. Olen ollut mukana jumalanpalveluksissa ympäri Suomea. Kun kuulo on vielä tallella, korva on herkistynyt kuulemaan tarkemmin. Olen ihastunut kaikista toimista, jotka ovat auttaneet kuulijaa pysymään hereillä.

Kynttilänpäivän evankeliumi kertoo tapahtumasta temppelissä, jossa eri ikäiset kohtasivat. Maria ja Joosef olivat tuoneet Jeesus -lapsen temppeliin säädösten mukaan. Piti uhrata kaksi kyyhkystä esikoispojasta. Vanha Simeon oli temppelissä Hengen johdatuksesta, hän odotti näkevänsä Israelin lohdotuksen ennen kuolemaansa. Siinä he kohtasivat. Simeon otti lapsen syliinsä ja ylisti Jumalaa. Ja taas kerran Jeesuksen vanhemmat olivat ihmeissään.

Kirkkovuodessa kynttilänpäivä on ollut mieluinen perhekirjon pyhä. Muistuu mieleen erilaisia toteutuksia. Yksi versio oli sellainen, että ensin kuvaelmassa ovat Maria, Joosef, Jeesus-lapsi ja Simeon. sitten he siirtyvät sivummalle ja lapsi muuttuu kastettavaksi, joka on kummin sylissä. ”Lapsen” päällä oleva kastemekko vain avattiin näköksälle, näin päästiin puhumaan nykypäivän lapselle. Nivalasta muistan Ruuttusen Arvin laulaneen useamman kerran virren 48 viidennen säkeistön.

*”Palvelijasi nyt lasket, Herran rauhaan menemään,
silmäsi kun ovat päässeet autuutesi näkemään,
jonka kansallesi toit, myöskin pakanoille soit”.*

Pienet yksityiskohdat jäävät mieleen ja koskettavat. Niin yhteisessä messussa kuin yksinäisissä kirkkohetkissä kotona voi kokea, kuinka taivas koskettaa maata. Tai armo vilahtaa. Jumalan kirkkauden säteilystä pieni valo hipaisee sisintä ja antaa uutta voimaa arkeen. Jumala hoitaa kansaansa Sanallaan. Onneksi Sanan vaikutus ei ole sidottu aikaan tai paikkaan. Siunauksen sanat voi ottaa vastaan temppelissä, mutta myös yksinäisin hetkin ääniaaltojen kautta. Onneksi olemme menossa kirkkautta kohti!

*”Jeesus lailla Simeonin, sinuun tahdon katsoa,
nähdä että autuuteni minulla on sinussa,
että autuus kaikkien on myös minun syntisen” VK48:6.*

Merja Jyrkkä, rovasti